

La música és una necessitat per a l'esperit

Al mestre Josep M.ª Ruera amb la més franca simpatia

Potser es podria afirmar que de la mateixa manera que és de plànyer l'home que es troba mancat de la salut necessària per a afrontar les exigències que li imposa la vida material, ho és també aquell que en el seu esperit s'hi troba absent el sentiment de la música.

No obstant, però, aquesta semblança de «malaltia», existeix entre els dos «pacients», en la majoria dels casos, una lamentable diferència, i és que el primer, com que preveu una vida intranquils degut a la seva decadència corporal, fa tots els esforços per a guarir-se, mentre l'altre, no donant importància a la seva debilitat espiritual, no demostra interès a guarir-se d'allò que el priva de fruit un goig tan immens i de sentir unes emocions tan profundes per mitjà de la música.

No és que vulgui fer un estudi psicològic sobre la vida espiritual de l'home —ja que tampoc fóra cosa del meu braç— i menys encara representar el paper de doctor davant del malalt al qual es vol guarir amb un tractament infal·libre. No. Jo voldria només que fos interpretat com un bon amic d'aquest «malalt» i que precisament l'amistat que m'hi uneix fa que vulgui aconsellar-lo—i perdoneu l'atreviment—amb el desig d'ajudar-lo a restablir-se.

Aquestes ratlles van adreçades particularment a bona part de joves que sofreixen d'insensibilitat musical, i no és pas perquè el seu esperit sigui advers a aquest art, ans al contrari, puix que està sempre disposat a recollir-lo en la seva profunditat, tant en els moments de tristesa com en els instants de joia.

Em sembla que es podria assegurar que la causa pitjor d'aquesta «malaltia» està en la molt escassa freqüència que oïxen música. El poc valor espiritual que hi donen, és precisament per això, i en assistir a un concert, més fàcilment es troben captivats per l'espectacle de l'orquestra o per l'uniformat pujar i baixar de l'arc dels trenta o quaranta violins, o també pels moviments del director. Això fa que després d'haver-se executat la primera obra ja els pesa haver de romandre al seu lloc, tota vegada que només havien anat a «veure» el concert; i en canvi es deixen perdre moments de vertader esplai no sabent descobrir, bell mig d'aquells sons, expressions de dolor, d'alegria, d'amor, o de neguit. Això és degut, no a que siguin insensibles, naturalment, sinó a la tredor

d'esperit en que es troben, originat per la poca constància que tenen a oïr música, de la mateixa manera que no pot escalfar-nos aquell foc que hem deixat apagar per no ésser perseverants a conservar-lo.

N'hi ha molts que cauen en l'error de creure que la música és només per als músics, i això és tan absurd com imaginar-se, per exemple, que els llibres són per als escriptors. En trobarem també que diuen que la música no els plau, perquè «no hi entenen». Fóra curiós saber què volen dir exactament en pronunciar aquests mots. Naturalment que si volen referir-se a la tècnica, o si voleu, la més o menys depurada interpretació d'una obra musical, no estarà al seu abast, tota vegada que no tindran coneixements teòrics sobre la música; però sí poden imaginar-se una expressió de dolor en oïr el plany d'un violí, per exemple, com també descobriran un aire de triomf en arribar a les seves oïdes els sons plens, ardents i majestuosos de les trompetes.

¿No és veritat que en llegir un llibre, tan prompte us sentiu dominats pel sentimentalisme com per l'alegria o també per la cruïda, segons els diferents tons de les seves pàgines? I en canvi, potser no tindreu les més elementals nocions de literatura.

Com a demostració interessant, vull recordar un episodi de la vida de Beethoven. Aquest geni immortal va expressar el condol a la mare d'un seu estimat amic que havia mort, sense ni tan sols desplegar els llavis i solament per mitjà d'unes ratlles musicals. En el fons d'elles, aquella mare hi va trobar el més càlid consol i la més intensa emoció; tant, que no va poder-se contenir de besar les mans del seu estimat Beethoven, que lliscaven pel teclat del piano amarades d'un plor dolç i profund.

Aquella mare no professava la música ni segurament entenia la tècnica d'aquells sons; però endevinava la seva expressió, la seva força, i el seu esperit, primerament defallit, recobrava ara una clara serenitat.

Ja podeu veure, doncs, si en té d'interès la música; tant, que si un hom s'acostuma a oïr-ne amb freqüència, aquella indiferència d'abans es transforma en necessitat.

I vertaderament ho és una necessitat, ja que de la mateixa manera que alimentem el cos per a sostenir-nos, hem també d'alimentar l'esperit per a a il·luminar-nos, puix que una i altra cosa han d'anar ben agermades i ens són indispensables per a poder arribar a aquell màxim de benestar que tots ambicionem.

JOSEP FUSTÉ

DLXXX

La setmana passada tan bon punt ha guérem donat curs a la «Fulla Dominical» de consuetud, ens assabentàrem de la rectificació de data per a l'esdeveniment patriòtic que s'esperava a Catalunya. Tant se val, puix el nostre comentari no perdia l'actualitat.

Avui no podem de cap manera deixar d'insistir en el mateix tema, puix que seria escapolar-nos d'una actualitat massa viva, damunt de que tenim interès a manifestar-nos des de l'apartament de la nostra humilitat en el sentit d'homenajar els il·lustres catalans que han tornat a casa.

I, dit això, seria endebades pretendre oferir al lector una sola novetat de la gloriosa arribada del passat diumenge. Tot ha estat dit; tot ha estat comentat en un sentit d'enlairat patriotisme i sots el caire plàstic de la jornada. Milers i milers de ciutadans es llançaren al carrer a festejar els amnistiats. El vent, furiós i glaçat, poria als àmbits més abscondits de Barcelona, ja les notes d'Els Segadors, ja l'allargassat brogit dels aplaudiments i els visques. Arreu hom veia cares rialleres, abraçades, gestes de victòria: a Barcelona no hi hagué, diumenge, més que victòria. Els raquítics ciutadans d'oposició no es mostraren; hom diria que s'havien fos. No fugiren de Barcelona, puix ens hem assabentat que, degut al mal temps, els voltants de la ciutat eren deserts. No posaren la ràdio ni amb força mínima, puix es negaren a escoltar aquell esclat popular; ni acudiren als passeigs senyorívolos ni als antres del cok tail aristocràtic, ni molt menys eren als balcons, en les barriades pròpies, per a presidir l'espectacle de la desfílada. Doncs, on eren? Què feren diumenge? Senyors i senyores: malgrat i haver passat el Carnaval, els senyors de l'oposició es disfressaren. Sí; es disfressaren de gent del poble i es barrejaren amb els patriotes.

Així, com que no se'ls coneixia, ara poden dir que el's no hi eren; però hi eren i alguns cridaven i tot.

Cabdills de la República: atenció amb les disfresses!

L'ALTRE

SASTRERIA MODEL
NO IMITA, CREA

Dr. Robert 30 - Granollers - Telèfon 268